

Naar vi dog først til Oktober skulle have en samlet Plan over de Indtægtslove, der skulle tilvejebringe Balance, og det ikke er muligt, at fravriste den højtærede Finansminister nogen som helst blot nogenlunde tydelig Besked om den, hvorfor saa allerede nu, dette første Sæt af Love, som vi ikke kunne bedømme, fordi vi ikke se dem i deres Sammenspil med de andre, saa vi i Virkeligheden lovgive i Blinde. Det kan være, at det er de to Tempi, der skulle indføres overalt i dansk Lovgivningsarbejde. Det kan maaske ogsaa være Regeringens Mening at prøve paa, om det ikke skulde være lettere at faa Rigsdagen til at fordøje disse Love, naar man tager dem i smaa Portioner, end naar man faar hele Middagen serveret paa en Gang. Vi ønske ikke at være med til en saadan stykkevis Indtægtsforøgelse, naar vi holdes i fuldstændig Uvidenhed, om, af hvad Art de følgende, afsluttende Skridt i denne Retning ville blive. Læg det hele frem for os, læg Kortene paa Bordet, og vi kunne forhandle om hver især af de foreliggende Love, men vi kunne og ville ikke forhandle paa den Basis, der her bydes os.

Imidlertid er der en anden Vej, som vi synes er den eneste naturlige, indtil vi se hele Komplekset af nye Love; og den Vej til at bringe Balance til Veje er Besparelsernes Vej. Jeg har rejst Spørgsmaalet, om der ikke ved en kritisk Undersøgelse af Statsbanernes Drift kunde afløses en Del Punkter, hvor der kunde indvindes maaske ikke helt smaa Summer. Men det store Omraade, hvor der kunde spares, hvor der kunde vindes de mange Millioner, som kunde give Staten en helt ny finansiel Stilling, er de militære Udgifter. Militærudgifternes Nedsættelse er vort primære Finansprogram. De Forhold, vi staa i nu, staa for mig som et tydeligt Bevis for, at en Stat som Danmark ikke kan, ikke evner paa en Gang de kulturelle og sociale Opgaver og samtidig de militære Udgifter uden at paadrage sig Skattebyrder og Laaneforpligtelser, som ville forarme os. Enten maa vi spare paa de kulturelle og sociale Omraader eller paa de militære Udgifter, eller vi maa bære Byrden, som vi ikke mægte at bære, som vi synke i Knae under, et fjerde gives ikke. Jeg ved nok, at Finansministeren siger: Hvad kan det nytte at snakke om Militærudgifternes Nedsættelse? Vælgerne have jo to Gange bestemt, at saaledes skal det være, de ville have den militære Ordning, som vi en Gang have faaet. Ja, det have Vælgerne. Men den

første Gang blev de ikke oplyste om, hvor elendig vor Stilling var, hvor udpinte Statsfinanserne vare, de stemte for Militarismen under den Forudsætning, at Statskassen var fuld, og Indtægterne vare stigende, og at vi havde godt Raad dertil; og den anden Gang søgte de Herrer ved alle mulige og umulige Midler at faa Folk til at tænke paa alle mulige andre Ting. Det var ved at sætte i med Socialistforskrækkelsens infernalske Tudehornsmusik, indtil Vælgernes Trommehinder vare ved at sprænges, at man søgte at overdøve de advarende Røster, som talte nøjternt og ædrueligt om de Farer, vi paadrog os for hele Landets økonomiske og finansielle Stilling. Lagde man nu Spørgsmaalet aabent og ærligt ud til Vælgerne og spurgte dem, om de ville have de militære Foranstaltninger standsede, som de i sin Tid lod sig lokke med til, eller de ønske at betale de tyngende Skatter, som Regeringen nu vil glæde os med — ikke blot dem, vi i disse Dage have behandlet, men ogsaa dem, der ere stillede os i Udsigt til Efteraaret — jeg er ikke i Tvivl om, hvad det store Flertal af Vælgerne vil svare.

Den højtærede Finansminister udtalte, at hvad Skatter og Indtægtslovgivning angik, levede vi Socialdemokrater i en Uskyldighedstilstand, i det Land Utopia, som ligger Østen for Sol og Vesten for Maane. Fra vor Side kunde han ikke vente sig noget Raad eller nogen Vejledning, som han kunde tage ad notam og bruge. Det har den højtærede Finansminister ingen Ret til at sige. Naar den højtærede Minister ikke mener, at han kan bruge de Raad og Vejledninger, vi kunne give ham, er det hans Skyld, ikke vor. Under gennemførte socialistiske Forhold vil ganske vist al Skat i nuværende Forstand være ude af Verden, men i det kapitalistiske Samfund, vi leve i, ere Socialdemokraterne ikke bange for en Beskatning og heller ikke for en meget høj Beskatning. Tværtimod, vi gaa med Glæde med til nye Skatter, vel at mærke under Forudsætning af, at Skatterne for det første skulle anvendes til rationelle, samfundsnyttige Formaal, til Fremme af sociale Reforme, til Udvikling af Landets Erhverv og Velstandskilder og materiel og aandelig Kultur, og for det andet paalignes paa den Maade, at de ramme rationelt og retfærdigt, tyngte let og lempeligt paa Smaaafolds Skuldre, men hvile haardt paa dem, som have Skuldre brede nok til at bære dem. En Skat, som skulde gaa til sociale Reforme, og som